ACTUALITATE | HIGHLIGHT | SPECIAL

NOUA LEGE A APĂRĂRII: România va putea ataca alte țări pentru a contracara ”amenințările hibride”

By **FLUX 24**

11 octombrie 2025, 16:28

Nu e clar pentru nimeni ce înseamnă cu adevărat sintagma ”război hibrid”, dar România a conceput o lege care îi va permite intervenții militare fără acordul NATO pe teritorii străine pentru a contracara ”amenințările hibride”. O lege în baza căreia am putea ataca, spre exemplu, Rusia, al cărei război hibrid ar fi dus la anularea alegerilor. Mai grav, noua lege ar permite

prevederilor Constituției, transmite Inpolitics.

Totul e inclus în proiectul noii legi a apărării, depus la Parlament, iar semnalul de alarmă e tras nu de conspiraționiști exaltați, ci de organizația APADOR-CH, într-o analiză devastatoare publicată pe siteul propriu.

Astfel, APADOR cere parlamentarilor să modifice proiectul în mai multe puncte esențiale:

1) Reformularea unor expresii folosite în cuprinsul art. 4 al. 2

Reformularea unor expresii folosite în cuprinsul art. 4 al. 2 este necesară pentru a asigura claritatea și previzibilitatea normei legale, precum și pentru a evita interpretările subiective. Este vorba de expresiile "amenințări și pericole" și "măsurile corespunzătoare în domeniile de competență". Redactarea ambiguă a art. 4 al. 2 permite ca statul să ia măsuri de orice natură, inclusiv cele restrictive de drepturi şi libertăţi specifice stării de urgenţă, de asediu, de război sau declarării mobilizării, deşi aceste stări încă nu au fost declarate.

Practic, prin acest text se permite autorităţilor să restrîngă drepturi şi libertăţi în afara declarării stărilor excepţionale prevăzute de Constituţie. Restrîngerea se va putea dispune pentru orice va fi considerat, în mod subiectiv, de autorităţi, drept "amenințări și pericole" (legea nu defineşte sau, măcar, exemplifică în ce pot consta aceste ameninţări şi pericole) şi poate consta în orice fel de măsuri, în funcţie de aprecierea subiectivă a fiecărei autorităţi (de exemplu, interzicerea unor partide, a unor televiziuni sau

putea fi luată, deşi nu va fi declarată una dintre stările excepţionale, pentru că legea se referă, vag, la posibilitatea autorităţilor de a lua orice fel de "măsuri corespunzătoare în domeniile de competență".

2) Definirea prin lege a noțiunii de "amenințări hibride"
Art. 4 al. (3) din proiectul de lege are următorul conținut:
"(3) Parlamentul României aprobă angajarea unor capabilități militare și non militare pe teritoriul statului român sau în afara acestuia, pentru contracararea amenințărilor hibride, la propunerea Președintelui României, după consultarea CSAT."
Din redactarea acestui text legal, rezultă că România poate ataca militar un stat străin pentru simplul motiv că, prin acel atac militar, intenţionează să contracareze ameninţări hibride a căror sursă este localizată pe teritoriul acelui stat. Cu alte cuvinte, România poate declanşa oricînd un război, sub pretextul combaterii unor ameninţări hibride (intervenţia militară pe teritoriul altui stat duce, în mod direct, la război).

Dincolo de acest neobişnuit avînt războinic, foarte suspect, care rezultă din textul de lege propus, avînt în contradicţie vădită cu comportamentul paşnic al ţării de pînă în prezent, întrebarea care se pune în mod rezonabil, este ce înseamnă şi în ce pot consta, acele "ameninţări hibride" care justifică acţiuni militare împotriva altui stat. Dacă tot e să mergem la război, măcar să ştim pentru ce.

Ca studiu de caz, ne putem întreba dacă "documentul" extras dintr-un rechizitoriu, prezentat, la Copenhaga, de preşedintele N.Dan, drept "probă solidă" a interferenţei ruseşti în

fi sau nu considerat probă solidă a unei "ameninţări hibride", care să justifice o intervenţie militară împotriva statului bănuit că autor al acelei ameninţări.

Din păcate, în proiectul noii legi a apărării naţionale nu există nicio definiţie a noţiunii de "ameninţare hibridă".

3) Introducerea în lege a art. 4 alin. (3) indice 1.

Rolul deciziei Consiliului Atlanticului de Nord. Apartenenţa României la NATO presupune o coordonare a acţiunilor militare ale ţării cu cele ale NATO. Acţiunile militare ale României, dacă sunt duse în afara teritoriului ţării pot genera un război cu statul pe teritoriul căruia se desfăşoară acţiunea armată. Implicarea unei ţări membre NATO într-un conflict militar cu un alt stat ridică problema implicării NATO în acel conflict, în baza art. 5 din Tratatul NATO (Tratatul Atlanticului de Nord). De aceea, implicarea ţării noastre în acţiuni militare în afara teritoriului ţării nu ar trebui dispusă fără ca, în prealabil, o decizie a conducerii NATO să constate necesitatea unei astfel de intervenţii externe. De asemenea, în cazul "apărării colective", la care se referă tot art. 5 din Tratatul NATO, participarea României la apărarea colectivă nu se poate face decît în urma unei decizii a conducerii NATO (Consiliul Atlanticului de Nord).

4) Reformularea unor expresii folosite în cuprinsul art. 4 al. 4
Reformularea unor expresii folosite în cuprinsul art. 4 al. 4 este necesară pentru a asigura claritatea și previzibilitatea normei legale, precum și pentru a evita interpretările subiective. Este vorba de expresiile "conform legii", "consultarea prealabilă a autorităților competente", "sau a unor alte măsuri necesare pentru protejarea unor

situații care generează riscuri pentru siguranța acestora”.

Practic, art. 4 al.4 ar trebui rescris în întregime.
În esenţă, în art. 4 al. 4 este reglementată posibilitatea statului român de a interveni militar, în afara teritoriului ţării, “conform legii” (care lege?), pentru a veni în sprijinul unor cetăţeni români aflaţi în străinătate (în Republica Moldova, de exemplu).

Decizia intervenţiei militare, revine preşedintelui ţării, la propunerea prim-ministrului (se observă că lanţul decizional este foarte scurt), “după consultarea autorităţilor competente”. Legea nu prevede clar care sunt autorităţile care trebuie consultate, astfel că fiecare poate aprecia în mod diferit care sunt acestea, şi nici cine trebuie să le consulte: doar prim-ministrul, doar preşedintele sau ambii(...)

Cu privire la situaţiile în care este posibilă o astfel de intervenție militară, în afara ţării, pentru sprijinirea cetăţenilor români din străinătate, art. 4 al. 4 este clar atunci cînd se referă la “cazul unor dezastre naturale” sau “conflicte armate”, dar nu mai este clar atunci cînd se referă şi la “alte situații care generează riscuri pentru siguranța acestora”. Această expresie, prin lipsa de precizie, anulează, practic, existenţa unor criterii precise pentru deciderea unei intervenţii armate, permiţînd ca orice situaţie

justificînd intervenţia armată în afara ţării.

Nu încercăm să negăm sau să minimalizăm consistenta putere militară a ţării şi eforturile (în special, financiare) destinate creşterii acestei puteri, dar pare exagerată o prevedere legală care să permită intervenția militară, în afara ţării (adică oriunde, în lume), fără nicio altă restricţie cu privire la justificarea sa decît voinţa şi aprecierea, pur subiective, ale prim-ministrului şi preşedintelui se mai arată în materialul semnat de directoarea executivă a APADOR, Georgiana Gheorghe